

Els «juantxis» també es casen

El Pare Jony oficia al Masroig la cerimònia de casament de l'inspirador d'aquest moviment reusenc, el cantant Ariel Santamaria

Diu el decàleg del *juantxis-me* que el bon *juantxi* beu. Potser per això, el Pare Jony va portar «en primícia» vi de les bodes de Canà de Galilea per tal d'unir les ànimes i els cossos d'Ariel Santamaria i la seva, des d'ahir, esposa, Katerina Stojanova. I és que si en la boda evangèlica hi va haver la «gran desgràcia» d'acabar-se el vi, en la d'ahir, no en va faltar, i tot i ser el vi «de Jesucrist», segurament era un Priorat. Va ser també una de les darreres cerimònies que mossèn Joan Enric Reverté, conegut popularment com a Pare Jony, oficiarà al Masroig abans de la seva marxa cap a Vinaròs. Al Casal del poble es comentava aquesta efemèride perquè «des que va arribar només ha oficiat enterraments, a banda de les misses».

Podria haver estat qualsevol pubilla del Masroig, però el protagonista del casament va ser el principal instigador del *juantxisme* reusenc, Ariel Santamaria. I és que l'ocasió requeria un «mossèn roquer», com va assegurar el mateix Pare Jony. La cerimònia, però, va ser més tradicional del que s'esperava, ja que l'extravagància és el màxim exponent d'aquest corrent de pensament explícitament reusenc. El protocol catòlic que marca aquests esdeveniments només es va veure trencat per una banda sonora especial, interpretada pels components de la Banda del Doctor Juantxi i ballada en diverses ocasions pels convidats, i per la unió de càmeres fotogràfiques i de vídeo que portaven els familiars i amics dels nuvis.

Els nuvis, Ariel i Katerina, durant la boda oficiada pel Pare Jony. OLÍVIA MOLET

Amb tot, no va faltar el punt de *juantxisme* del nuvi, vestit d'Elvis però més contingut que de costum, una salutació artística a la concurrència un cop oficiada la boda, per part dels dos protagonistes i una barreja d'arròs i serpentines pels acabats de casar.

Abans d'entrar a escena, l'Ariel confessava que estava «molt nerviós», potser com qualsevol altre nuvi moments abans de casar-se. I la seva companya va entrar a l'església parroquial del Masroig amb un vestit de núvia blanc, amb vel i transparències, com s'espera d'una núvia normal i formal. I és que ser *juantxi*, pot suposar ser l'últim a tancar els bars, que hi hagi un bar per a cada *juantxi*, gorrejear tabac i ser un perdedor vocacional.

Vol dir sentenciar abans que opinar i defugir l'aigua i el sabó. També requereix tenir infules artístiques com es va poder comprovar ahir i deure diners a tots els establiments d'hostaleria de la ciutat.

Però els *juantxis* també es casen. Es juren fidelitat i suport, diàleg i paciència davant «el ministre de Déu» i els amics, com a mínim fins que la mort o el divorci els separi, com fan la resta de mortals. Així, el precursor del *juantxisme* reusenc va entrar a formar part de la realitat quotidiana i de «l'estadística, que va ser la que, abans que la casualitat, va unir l'Ariel i la Katerina a l'Art una nit», segons les paraules de dos dels testimonis del casament llegides per un altre dels assistents.